

Міста, у які ми закохуємося

ЮЛІЯ КАРПИЦЬКА

27 ЛЮТОГО 2019

18 фільмів, 22 режисери й одне місто – це кіноальманах «Париже, я люблю тебе», знятий за оригінальною ідеєю продюсера Еммануеля Бенбіхі й незвичайний уже тим, що об'єднав таких різних і начебто несумісних митців.

Фото: Carlos Zaragoza

Треба визнати, це просто ювелірна робота: у п'ятихвилинні короткометражки вмістити цілі

історії життя, долі, ретроспективи й перспективи. Не хочеться лякати потенційного глядача, та фільм такий інтенсивний і насичений враженнями, що здолають його лише найстійкіші. Проте на тих, хто готовий до такого емоційного струсу, чекають дві години чистого задоволення від чудової акторської гри, зворушливих історій і, звісно, атмосферних паризьких локацій.

Кожна з вісімнадцяти частин відповідає одному з округів Парижа й передає його особливий колорит. І хоча режисери працювали в різних жанрах та стилях, та умовою участі була відповідність загальному духу проекту. Саме тому стрічка, попри розмаїття тем і засобів, сприймається як одне ціле. Усі короткометражки – це історії любові, часом банальні, часом неочікувані, сумні, кумедні, абсурдні – одним словом, різні. Тут є й зародження почуттів, і відлуння давно згаслої пристрасті, є батьківське піклування, є трагічне кохання і щасливі фінали. Але найкраще те, що, попри доволі чіткі межі, які визначили продюсери, режисерам усе-таки вдається зберегти самобутність. Важко сплутати хуліганський стиль братів Коенів із магічним реалізмом Сільвена Шоме, а динамічну образну лірику Тома Тиквера – з тонкою драмою Жерара Депардьє. У коротких епізодах помітні саме ті характерні риси, які ми так любимо в цих режисерів.

І тому в цій збірці кожен може знайти щось, що зачепить саме його. Підліток упізнає себе у фрагменті про перше кохання «Набережна Сени», матері напевно зрозуміють «Далеко від 16-го округу» й «Парк Монсо», тих, хто любить соціальну тематику, зворушить «Святкова площа», і навіть для поціновувачів Оскара Вайлда знайдеться відповідний епізод. Загалом же збірка залишає нехай і трохи сумбурний, та однаково чарівний післясмак паризького побуту.

І хоча режисери працювали в різних жанрах та стилях, та умовою участі була відповідність загальному духу проекту. Саме тому стрічка, попри розмаїття тем і засобів, сприймається як одне ціле.

Безумовно, цей фільм відрізняється від інших кіноальманахів. Хоча спершу задум був не зовсім зрозумілий навіть самим режисерам (деякі відмовлялися від участі), після реалізації вже не лишилося сумнівів, що це унікальний продукт. Прем'єра «Париже, я люблю тебе» відбулася на Каннському фестивалі 2006 року, а менш ніж за два роки вийшов новий кіноальманах «Нью-Йорку, я люблю тебе» – так було започатковано серію «Міста любові». До проекту долучилося вже понад двадцять міст, серед яких Лондон, Єрусалим, Берлін, Ріо-де-Жанейро. Українські

режисери також запропонували свою версію – фільм «Закохані в Київ», що вийшов у прокат 2012 року.

Що ж такого особливого в цьому проекті, крім іменитих режисерів і акторів з усього світу? Передусім – концепція міста як головного героя розповіді. Автори спробували показати найрізноманітніші аспекти столичного життя. У «Набережній Сени» зображено Париж мультикультурний, Париж кримінальний – у «Святковій площі» та «Кварталі Онфан-Руж», історичний – у «Латинському кварталі» й «Пігалі», туристичний – у «Пер-Лашез» і «14-му окрузі». Чи не кожен епізод показує взаємини людей із містом. Урбаністичні пейзажі не просто створюють атмосферу, а й об'єднують усіх персонажів: хоча дійові особи й розкидані у великому місті, на його вулицях перетинаються їхні долі. Цікаво, яким різним може здатися одне й те саме місто залежно від досвіду й точки, з якої на нього дивитися. Так, Париж тут справжня зірка – не просто тло для історій кохання, а їхній повноцінний учасник, який часом навіть затьмарює сюжетну лінію.

Усі епізоди відповідають загальному духу фільму, та особливо хочеться згадати про три, так би мовити, візитівки альманаху. По-перше, це «Ейфелева вежа» Сільвена Шоме: класична для режисера напівніма стрічка розповідає про кохання двох мимів. Легкий присмак ретро і зворушлива історія поєднались у світлий, хай і трохи сумний твір. Образно та по-французьки естетично – саме те, чого чекаєш від таких фільмів. По-друге, 10-й округ «Фобур-Сен-Дені» Тома Тиквера. Наталі Портман у головні ролі, безсумнівно, приваблює глядачів, які дивляться альманах заради її гри: і вона, і її партнер Мельхіор Беслон, який зіграв сліпого хлопця, бездоганно впорались із ролями. Але, як на мене, найбільше в цій короткометражці вражає вміння режисера вмістити у п'ять хвилин таку драматургічно досконалу та складну історію. Реального часу в епізоді зображено лише кілька хвилин, а решта – флешбек: спогади головного героя за мить між двома дзвінками. Така динаміка надає настрою всій збірці.

Це зізнання в коханні до міста. І, як видно з фіналу, місто завжди готове відповісти взаємністю.

Останній і, мабуть, найважливіший епізод «14-й округ» ніби ставить наприкінці крапку та розкриває задум усього альманаху. Режисер Александр Пейн створив затишну ліричну драму в незвичному для кінематографа епістолярному жанрі. Головна героїня – немолода, трохи незграбна, самотня американка, яка вперше приїжджає до Парижа й ламаною французькою пише листи додому. Її самотність здається майже непристойною в цьому «місті кохання». На

відміну від інших епізодів, тут відсутній хтось другий – людина, з якою взаємодіє головний персонаж. Туристка відвідує визначні місця Парижа, милується його краєвидами, куштує місцеву кухню, помічаючи, що їй бракує когось, із ким можна розділити враження. Та в певний момент стає зрозуміло, що вона не сама – навколо неї місто, яке чекає, щоб у нього закохалися.

«14-й округ» – це історія любові жінки й самого Парижа. Недарма ця короткометражка у збірці остання, наче епілог, адже вона допомагає по-новому побачити всі попередні епізоди. Ця жінка – образ кожного, хто колись захоплювався урбаністичними краєвидами, закохувався у вулиці чи переживав особливий зв'язок із міським простором. Це зізнання в коханні до міста. І, як видно з фіналу, місто завжди готове відповісти взаємністю.

ЮЛІЯ КАРПИЦЬКА

27 ЛЮТОГО 2019

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**